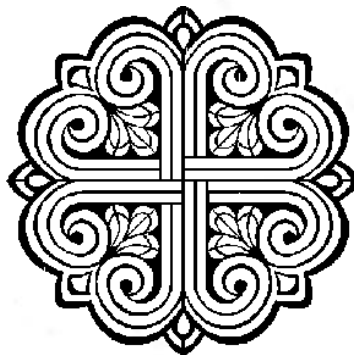

ΤΥΠΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Άπό 1η έως 8η Μαΐου
2021

Επιμέλεια
naxioimelistes.blogspot.gr

ΜΗΝ ΜΑΪΟΣ

ἔχων ἡμέρας τριάκοντα μίαν

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10

1. † **Μέγα Σάββατον.** «Ἡ Θεόσωμος ταφή καὶ ἡ εἰς ἄδου κάθοδος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἰερεμίου τοῦ προφήτου (ς' αἰ. π.Χ.). Παναρέτου ἐπισκόπου Πάφου (†1791).

Τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ πρωί. Ὁ μέγας ἑσπερινὸς μετὰ τῆς θ. λειτουργίας τοῦ μεγ. Βασιλείου, ὡς εἴθισται (Τ.Μ.Ε. περὶ Τριωδίου §86). Εἴσοδος μετ' Εὐαγγελίου, «Φῶς ἰλαρόν», τὰ ἀναγνώσματα (τὸ α' «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός», τὸ δ' «Ἐγένετο λόγος Κυρίου», καὶ τὸ ιε' «Ἐτους ὀκτωκαιδεκάτου») κ.τ.λ. ἀντὶ χερουβικοῦ ὁ ἀρχαῖος ὕμνος «Σιγήσατω πᾶσα σὰρξ». Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως τὸ «Ἐπὶ σοὶ χαίρει». Κοινωνικὸν «Ἐξηγέρθη ὡς ὁ ὑπνῶν Κύριος καὶ ἀνέστη σφῶζων ἡμᾶς· ἀλληλούια». Ἀντὶ τοῦ Εἶδομεν τὸ φῶς ψάλλεται εἰρμολογικῶς εἰς ἦχον β' τὸ «Μνήσθητι εἰς πλάγχυν καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». Ἀπόλυσις «Ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν».

2. † **ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΣΧΑ.** «Ἡ ΖΩΗΦΟΡΟΣ ἈΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ». Ἀνακομιδὴ τῶν ἰ. λειψάνων Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας († 2 Μαΐου 373).

Σημείωσις. Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου μετατίθεται τῇ Τετάρτῃ τῆς Διακαινησίμου (βλ. τὴν σχετικὴν σημείωσιν ἐκεῖ).

Τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ ἑσπέρας. Ἡ παννυχίς. Περὶ ὥραν 11ην μ.μ. τὸ μεσονυκτικὸν τῆς Ἀναστάσεως (Τ.Μ.Ε., διάταξις Πεντηκοσταρίου §1): Μετὰ τὸν ν' ψαλμὸν (χῦμα), ψάλλεται (ἀργῶς) ὁ κανὼν «Κύματι θαλάσσης» με στίχον εἰς τὰ τροπάρια «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι», εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα ἐκάστης ὠδῆς (καὶ τῆς η' ὠδῆς) Δόξα, Καὶ νῦν· ἀλλ' οὔτε ἐπαναλαμβάνομεν τὸν εἰρμὸν ἐκάστης ὠδῆς ὡς καταβα-

σίαν* (πλὴν τοῦ εἰρμοῦ τῆς θ'), οὔτε αἰτήσεις λέγονται οὔτε τὸ «*Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν*» οὔτε τὸ «*Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα*», οὔτε θυμιάσις γίνεται εἰς τὴν θ'. Μετὰ τὴν θ' ᾠδὴν λέγεται αὐθις ὁ εἶρμος αὐτῆς «*Μὴ ἐποδύρου μου*» καὶ εὐθὺς τρισάγιον κ.λπ., τὸ ἀναστάσιμον ἀπολυτικίον «*Ὅτε κατῆλθες*», ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ μικρὰ ἀπόλυσις «*Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν*».

Εἶδησις. Ἀπὸ τῆς σήμερον (Κυριακῆς τοῦ Πάσχα) μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς τὸ «*Βασιλεῦ οὐράνιε*» δὲν λέγεται.

Ἡ τελετὴ τῆς ἀναστάσεως. Ὁ ἱερεὺς ἐνδεδυμένος ὀλόκληρον τὴν ἱερατικὴν στολὴν καὶ κρατῶν τὸ ἰ. Εὐαγγέλιον καὶ λαμπάδα ἀνημμένην ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας τῆς ἁγ. τραπέζης, ἐξέρχεται τοῦ ἰ. βήματος ψάλλων εἰς ἦχον πλ. α' τὸν ὕμνον «*Δεῦτε λάβετε φῶς...*», ὃν ἐπαναλαμβάνουν πολλάκις οἱ χοροὶ ἐναλλάξ. Εἶτα ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ χοροὶ ψάλλουν τὸ στιχηρὸν «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστὲ σωτήρ*», ἕως οὗ φθάσουν εἰς τὴν ἐξέδραν, ἔνθα ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ β' ἑωθινὸν Εὐαγγέλιον «*Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου*» (Μρ. ις' 1-8)· οἱ χοροὶ «*Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι*» καὶ εὐθὺς ἄρχεται

Ὁ ὄρθρος. Ὁ ἱερεὺς ἀφοῦ θυμιάσῃ τρίς τὸ ἰ. Εὐαγγέλιον, ἐκφωνεῖ «*Δόξα τῇ ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ*» καὶ ψάλλει εἰς ἦχον πλ. α' τὸ ἀναστάσιμον τροπάριον «*Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν*» τρίς· εἶτα οἱ χοροὶ τὸ αὐτὸ ἐξάκις, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς θυμιῶν κύκλω τὸ Εὐαγγέλιον λέγει τοὺς 4 στίχους «*Ἀναστήτω ὁ Θεὸς*» κ.λπ. καὶ τὰ Δόξα, Καὶ νῦν· εἶτα ὁ ἱερεὺς αὐθις «*Χριστὸς ἀνέστη*» καὶ οἱ χοροὶ τὸ ἀκροτελεύτιον αὐτοῦ «*καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἠαρισάμενος*». Εὐθὺς συναπτὴ μεγάλη, ἐκφώνησις «*Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα*», καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν ναὸν ψαλλομένου τοῦ εἰρμοῦ τῆς α' ᾠδῆς τοῦ Πάσχα «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*».

ΚΑΝΩΝ ὁ τοῦ πάσχα [εἰς 6, ἢ τοι ὁ εἶρμος δις καὶ τὰ τροπάρια ἐκάστης ᾠδῆς εἰς 4 μὲ στίχον «*Δόξα τῇ ἁγία ἀναστάσει σου, Κύριε*», Δόξα, εἰς τὸ προτελευταῖον, Καὶ νῦν, εἰς τὸ τελευταῖον]. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ᾠδῆς πάλιν ὁ εἶρμος αὐτῆς καταβασία, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τρίς καὶ τὸ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰη-*

* Οἱ εἶρμοι δὲν ἐπαναλαμβάνονται, διότι καταβασίαι ψάλλονται κανονικῶς μόνον εἰς τὸν ὄρθρον.

σοῦς» ἅπαξ, καὶ γίνεται μικρὰ συναπτὴ μετὰ τῆς οἰκείας ἐκφωνήσεως ὡς ἐν τῷ Τριωδίῳ ἢ τῷ Ἱερατικῷ. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἢ ὑπακοῆ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον» ἀφ' ἑ' τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τῆς ἑορτῆς, τὰ συναξάρια τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου καὶ εὐθὺς «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» τρίς καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἐπίσης τρίς χῦμα. Ἐν συνεχείᾳ αἱ λοιπαὶ ᾠδαί. Εἰς τὴν ἐκφώνησιν «Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα» ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν μεγαλυναρίων ὡς ἐξῆς·

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐθελουσίως παθόντα καὶ ταφέντα καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου. «Φωτίζου, φωτίζου».

Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου Χριστὸν τὸν ζωοδότην. «Φωτίζου, φωτίζου».

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζωόθυτον θῦμα, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν κόσμου. «Ὡ θείας, ὦ φίλης».

Σήμερον πᾶσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἄδης ἐσκυλεύθη. «Ὡ θείας, ὦ φίλης».

Δόξα. Μεγάλυνον, ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδιαιρέτου θεότητος τὸ κράτος. «Ὡ Πάσχα τὸ μέγα».

Καὶ νῦν. Χαῖρε, παρθένε, χαῖρε· χαῖρε, εὐλογημένη· χαῖρε, δεδοξασμένη· σὸς γὰρ υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου. «Ὡ Πάσχα τὸ μέγα».

Ἡ καταβασία «Ὁ ἄγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ· ἀγνή παρθένε, χαῖρε καὶ πάλιν ἐρῶ, χαῖρε, ὁ σὸς υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου. Φωτίζου, φωτίζου», «Χριστὸς ἀνέστη» γ' καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ· μικρὰ συναπτὴ μετ' ἐκφωνήσεως «Ὅτι σὲ αἰνοῦσι» καὶ εὐθὺς μόνον τὸ ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα «Σαρκὶ ἰπνώσας» τρίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους τὰ 4 ἀναστάσιμα «Ἕμνοῦμέν σου, Χριστέ» κ.λπ. καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ στιχηρὰ «Πάσχα ἱερὸν» κ.τ.λ., Δόξα, Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» (γ').

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ. Εὐθὺς* μετὰ τὸ τρίτον «Χριστὸς ἀνέστη» ὁ προεστῶς (ἢ ὁ ἱερεὺς) ἀναγινώσκει τὸν κατηχητικὸν

* Ἡ ἀρμόδιος θέσις τοῦ κατηχητικοῦ λόγου εἶναι «μετὰ τοὺς αἶνους πρὸ λειτουργίας, διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν προπαρασκευὴν διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ

λόγον «Εἶ τις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος», μεθ' ὃν εἴθισται ὁ ἀχορὸς νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Χρυσοστόμου «Ἡ τοῦ στόματός σου καθά περ πυρσός».

Σημείωσις. Ὁ κατηχητικὸς λόγος καὶ τὸ παρὸν ἀπολυτίκιον λέγονται μόνον σήμερον.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις ὡς προδεδήλωται (τοῦ ἱερέως θυμιῶντος ὡς ἔθος). Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν ἐφυμνίων αὐτῶν, ὡς ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἀποστόλου. Εἰσοδικὸν «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν...»

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ, τὸ τροπάριον «Χριστὸς ἀνέστη», ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον» καὶ τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ». Ἀντὶ τρισαγίου «Ὅσοι εἰς Χριστόν». Ἀπόστολος –μετὰ τοῦ προκειμένου αὐτοῦ– Κυρ. Πάσχα, «Τὸν μὲν πρῶτον λόγον» (Πρξ. α' 1-8). Εὐαγγέλιον ὁμοίως, «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. α' 1-17). Καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως τὸ «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε» (ἄνευ ἀλληλούια)· ψάλλεται δὲ ἐκ τρίτου ἢ μετὰ τῶν ἐφεξῆς στίχων αὐτοῦ*·

Μέγα τὸ μυστήριον τῆς σῆς, Χριστέ, ἀναστάσεως. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε».

Δείπνω παραγέγονας ἐκὼν πάθος ὁ ἀθάνατος. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε».

Τότε καὶ ὁ ἄδης συναντήσας, ἐπικράνθη λογοθετούμενος, ψυχὰς ἀπαιτούμενος. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε».

Τότε καὶ Μαρία ἡ μυρίασα εὐφράνθη, προσκυνήσασα Θεὸν πρὸ τοῦ μνήματος. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε».

τὴν ἀγίαν κοινωσίαν» (Τ.Μ.Ε., διατάξεις Πεντηκοσταρίου, §2, ὑποσημ. 7). Ὅμοίως ὀρίζεται εἰς τὸ Πεντηκοστάριον, τὰ ἀρχαῖα Τυπικὰ καὶ τὸ ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου «Ἱερατικὸν» τῆς Ἀπ. Διακονίας, ἐπιμελεία ἱερέως Κων. Παπαγιάννη, ἔτ. 2002, σελ. 80-82.

* Οἱ παρόντες στίχοι εὑρηνται εἰς τὸν σιναΐτικὸν κώδικα 150, τοῦ 9ου-10ου αἰῶνος (Τυπικὰ Δημητριεύσκη 1,174).

Εἶπατε τῷ Πέτρῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ ἀθάνατος. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε».

Μετὰ τὴν θ. κοινωνίαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ· τὸ αὐτὸ τρίς σύντομον (εἰς ἦχον β΄) ἀντὶ τοῦ Εἶη τὸ ὄνομα.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν», ἐν τέλει τῆς ὁποίας ὁ ἱερεὺς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν λαὸν ἐκφωνεῖ «Χριστὸς ἀνέστη», καὶ ὁ λαὸς ἀποκρίνεται «Ἀληθῶς ἀνέστη» (τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται τρίς), εἶτα ὁ ἱερεὺς «Δόξα τῇ αὐτοῦ τριημέρῳ ἐγέρσει», καὶ ὁ λαὸς «Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἐγερσιν» (ἅπαξ)· εἶτα (ἀντὶ τοῦ Δι' εὐχῶν) ὁ ἱερεὺς ψάλλει ἢ ἐκφωνεῖ ὀλόκληρον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Εἰδήσεις. 1. *Ἡ τάξις αὐτῆ τῆς θ. λειτουργίας τηρεῖται καθ' ἅπασαν τὴν διακαινήσιμον ἐβδομάδα, ἐναλλασσομένων τῶν ἀναγνωσμάτων.*

2. *Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς διακαινησίμου, ὡς καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, ἀντὶ ὠρῶν, ἀποδείπνου καὶ μεσονυκτικοῦ λέγεται ἡ ἐναρκτήριος ἀκολουθία ἐπαναλαμβανομένη τρίς, ὡς ἔχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ ἢ τῷ Ὁρολογίῳ, καὶ εἶτα γίνεται μικρὰ ἀπόλυσις, ἐπισφραγιζομένη διὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη».*

3. *Ἀπὸ σήμερον μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς διακαινησίμου ἐβδομάδος εἰς τὸν ἑσπερινὸν τὸ Ψαλτήριον δὲν ἀναγινώσκεται καὶ τὸ «Νῦν ἀπολύεις» μετὰ τοῦ τρισαγίου καταλιμπάνεται· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ὄρθρου καταλιμπάνεται ἡ δοξολογία· εἰς τὴν θ. λειτουργίαν ἀντὶ τοῦ «Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου» ψάλλεται τρίς σύντομον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» συνήθως εἰς ἦχον β΄ στιχηραρικόν.*

4. *Ἐὰν γένηται ἐν τῇ διακαινησίμῳ ἐβδομάδι ἀρτοκλασία, ἀντὶ τοῦ Θεοτόκε παρθένε ψάλλεται τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (Τ.Μ.Ε. Προθεωρία §11).*

5. *Κατὰ τὴν διακαινήσιμον ἐπίσης ἐβδομάδα ἀντὶ τῆς συνήθους νεκρωσίμου ἀκολουθίας ψάλλεται ἡ ἀναστάσιμος ἐξόδιος ἀκολουθία (Μικρὸν Εὐχολόγιον, ἐκδ. Ἀπ. Διακονίας, σελ. 266).*

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα ἑσπέρας. Ἀντὶ τῆς θ΄ ὥρας ἡ ἐναρκτήριος ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. «Δόξα τῇ ἀγία καὶ ὁμοουσίῳ», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ὡς εἰς τὸν ὄρθρον, ἢ μεγ. συναπτῇ καὶ ἢ ἐκφώνησις «Ὅτι πρέπει σοι». Ἑσπέρια, εἰς στίχους 8, ἀναστάσιμα 4 τοῦ β΄ ἦχου «Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς» κ.λπ. καὶ τοῦ ἀγίου Γεωργίου (Ἀπριλίου 23) τὸ αὐτόμελον «Ὡς γενναῖον ἐν

μάρτυσι» καὶ τὰ ἐν συνεχείᾳ 3 προσόμοια, Δόξα, τὸ ἰδιόμελον αὐτοῦ «*Ἀξίως τοῦ ὀνόματος*», Καὶ νῦν, τὸ α΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου «*Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου*».

ΕΙΣΟΔΟΣ μετ' Εὐαγγελίου, «*Φῶς ἰλαρόν*» καὶ τὸ μέγα προκείμενον «*Τίς θεὸς μέγας*» κατὰ τὴν ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ τάξιν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Εὐθὺς «*Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς*» καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει ἀπὸ τῶν βημοθύρων τὸ Εὐαγγέλιον «*Οἴσεως ὀψίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης*» (Ἰω. κ' 19-25), τὸ ὁποῖον, ἐφόσον καθίσταται δυνατὸν, ἐπαναλαμβάνεται καὶ παρ' ἄλλων κατὰ τὰς ὠρισμένας περιόδους αὐτοῦ εἰς διαφόρους γλώσσας. Μετὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ α΄ χορὸς «*Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι*», ἡ ἐκτενής, τὸ «*Καταξίωσον*» κ.τ.λ., ὡς συνήθως.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ. Τὸ στιχηρὸν «*Ἡ ἀνάστασις σου, Χριστὲ σωτήρ*» καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ 4 στιχηρὰ «*Πάσχα ἱερόν*», Δόξα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου «*Τὸν νοερόν ἀδάμαντα*», Καὶ νῦν, «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» μετὰ τοῦ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἄπαξ, ὁ β΄ χορὸς τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ μεγαλομάρτυρος «*Ὡς τῶν αἰχμαλώτων*» καὶ ὁ α΄ χορὸς αὐθις τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

ΑΠΟΛΥΣΙΣ (διαλογικῶς) «*Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστός*», ὡς ἐσημειώθη εἰς τὸ τέλος τῆς θ. λειτουργίας.

3. † Δευτέρα τῆς διακαινησίμου. Τιμοθέου καὶ Μαύρας μαρτύρων (†283). Πέτρου ἀρχιεπ. Ἄργους (†950), Οἰκουμενίου ἐπισκ. Τρίκκης, Θεοφάνους Περιθεωρίου (ιδ' αἰ.). Ξενίας παρθενομάρτυρος. Ἦχος β΄.

Εἶδησις. Σήμερον συμψάλλεται ἐκ μεταθέσεως καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (Τ.Μ.Ε., 23 Ἀπριλίου §§1-3).

Τῆς Δευτέρας πρωί. Ἄντι μεσονυκτικοῦ ἢ ἐναρκτήριος ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» δεκάκις, ἡ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις «*Ὅτι πρέπει σοι*».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΟΡΘΡΟΥ. Εὐθὺς μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἐκφώνησιν ἐπακολουθεῖ τὸ «*Ἐκ νεότητός μου*» καὶ ἡ λοιπὴ συνήθης τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ὄρθρου, εἰς ἣν ἀναγινώσκεται τὸ τῆς Τρί-

της ιβ' ἐβδ. Λουκᾶ, «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων» (Λκ. κα' 12-19)· εἶτα «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» ἅπαξ χῦμα, καὶ ἄνευ τοῦ ν' ψαλμοῦ (ὅς τις καταλιμπάνεται) τὰ Δόξα, Καὶ νῦν, καὶ τὸ ἰδιόμελον, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ. Ὁ ἱερεὺς τὸ «Σῶσον, ὁ Θεός».

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν αὐτοῦ καὶ ὁ ὁμόειρμος κανὼν τοῦ μεγαλομάρτυρος «ὑπὲρ ἥλιον ἐξήστραψεν» ἀνά 4. Ἐν τῷ τέλει ἐκάστης ᾠδῆς ὁ εἰρμὸς αὐτῆς, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» γ', «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ καὶ μικρὰ συναπτὴ μετὰ τῆς οἰκείας ἐκφωνήσεως. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον» καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ»· ἀφ' ς' τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ μεγαλομάρτυρος, τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας [καὶ ἐκ τῆς 23ης Ἀπριλίου τὸ ὑπόμνημα τοῦ ἁγίου Γεωργίου]· εἶτα «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» τρις χῦμα καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἐπίσης τρις χῦμα.

Θ' ΩΔΗ. Μετὰ τὴν η' ᾠδὴν, ἡ ἐκφώνησις «τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα» καὶ (ἀντὶ τῆς ᾠδῆς τῆς Θεοτόκου) ψάλλονται εἰς 4 μεγαλυνάρια τῆς ἑορτῆς ἢ θ' ᾠδὴ τοῦ κανόνος τοῦ Πάσχα καὶ εἰς τὸ προῦμνιον «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ» δύο τροπάρια τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ ἁγίου, Δόξα, τὸ γ', Καὶ νῦν, τὸ θεοτοκίον, εὐθὺς ὁ εἰρμὸς «(Ὁ) ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου», «Χριστὸς ἀνέστη» γ' καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ, μικρὰ συναπτὴ μετ' ἐκφωνήσεως «Ὅτι σὲ αἰνοῦσιν».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τοῦ πάσχα «Σαρκὶ ὑπνώσας», τοῦ ἁγίου «Ἐὰρ ἡμῖν ἐξέλαμψε» καὶ αὐθις τὸ «Σαρκὶ ὑπνώσας».

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, εἰς στίχους 8, στιχηρὰ ἀναστάσιμα 4, τοῦ ἁγίου προσόμοια 4 «Δεῦτε τὴν πανέορτον» κ.λπ. —εἰς στίχους τὰ αἰὶο τελευταῖα «Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται», «Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθιμμάστωσεν ὁ Κύριος»—, καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ 4 στιχηρὰ «Πάσχα ἱερὸν» κ.λπ., Δόξα, τοῦ ἁγίου «Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ», Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα», μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» γ'.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Εἰσοδὸν, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου «Ὡς τῶν αἰχμαλώτων», ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν

ὄρθρον» καὶ τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον «*Εἰ καὶ ἐν τάφῳ*». Ἀντὶ τρισαγίου, «*Ὅσοι εἰς Χριστόν*».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ. Προκείμενον τῆς 23ης Ἀπρ.: Ἀπόστολος: τοῦ ἁγίου, Σαβ. δ' ἐβδ. Πρξ., «*Κατ' ἐκεῖνον τὸ καιρὸν ἐπέβαλεν ὁ Ἡρώδης*» (Πρξ. ιβ' 1-11): ἀλληλουιάριον τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα: Εὐαγγέλιον: τῆς ἡμέρας, «*Θεὸν οὐδεὶς ἐώρακε πώποτε*» (Ἰω. α' 18-28).

Καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ *Ἐξαιρέτως* τὸ «*Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου*».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «*Σῶμα Χριστοῦ*» (εἰς δὲ τοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τιμωμένους ναοὺς «*Εἰς μνημόσυνον*»): ἀντὶ τοῦ *Εἶδομεν* τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*». Ἀπόλυσις ἡ τοῦ Πάσχα διαλογικῶς, ὡς χθές.

4. † Τρίτη τῆς διακαινησίμου. Πελαγίας μάρτυρος (†290). Ἰλαρίου ὁσίου. Ἦχος γ'.

[Τῇ Τρίτῃ τῆς διακαινησίμου μνήμη τῶν νεοφανῶν μαρτύρων Ῥαφαήλ, Νικολάου, Εἰρήνης τῶν ἐν Λέσβῳ· ὡσαύτως μνήμη τῶν ὀσιομαρτύρων τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως Νταοῦ Πεντέλης.]

Εἰδήσεις. 1. Σήμερον συμπάλλεται ἐκ μεταθέσεως ἢ ἀκολουθία τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου (τυπικὸν 25ης Ἀπριλίου, §§1-2).

2. Τὸ Τ.Μ.Ε. καὶ τὰ ἄλλα παλαιὰ Τυπικὰ δὲν προβλέπουν τὴν περίπτωσιν ἀλλεπαλλήλων μεταθέσεων τριῶν ἐορτίων ἀκολουθιῶν (τοῦ ἁγ. Γεωργίου, τοῦ ἀποστ. Μάρκου, καὶ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου). Προκειμένου νὰ μὴ παραλειφθῇ καμμία ἀκολουθία ἐξ αὐτῶν, ψάλλεται ἐκάστη μόνη μετὰ τῆς ἀναστασίμου ἀπὸ Δευτέρας ἕως Τετάρτης (πρβλ. «*Σύστημα Τυπικοῦ*» Κων. Παπαγιάννη §§ 1261, 1263 καὶ 1264. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παρέχεται ἡ δυνατότης νὰ συμψηφῆ καὶ τυχὸν τοπικῶς ἐορταζόμενος ἅγιος (βλ. καὶ τὰς ἐν τέλει τῆς ἡμέρας σημειώσεις).

Ἀντὶ τῆς θ' ὥρας ἡ ἐναρκτήριος ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» δεκάκις, ἡ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις «*Ὅτι πρέπει σοι*».

Εἰς τὸ «*ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ*», εἰς στίχους 8, ἀναστάσιμα 4 καὶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ προσόμοια 3 εἰς 4, Δόξα, «*Σοῦ ἐξεχύθη χάρις*», Καὶ νῦν, «*Πῶς μὴ θαυμάσωμεν*».

Εἰσοδος, «*Φῶς Ἰλαρόν*» καὶ τὸ μέγα προκείμενον «*Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ*». Ἡ ἐκτενής, τὸ «*Καταξίωσον*» κ.τ.λ., ὡς συνήθως.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν «Ὁ τῷ πάθει σου, Χριστέ» καὶ τὰ 4 στιχηρὰ «Πάσχα ἱερὸν» μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν, Δόξα, τοῦ εὐαγγελιστοῦ «Δεῦτε τῆς οὐρανίου μυσταγωγίας», Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» ἅπαξ, εἶτα τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου «Ἀπόστολε ἅγιε» καὶ αὖθις τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Ἡ ἀπόλυσις τοῦ Πάσχα διαλογικῶς, ὡς χθές.

Ἀντὶ μεσονυκτικοῦ ἢ ἐναρκτηρίου ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ἢ μεγ. συναπτῇ καὶ ἡ ἐκφώνησις «Ὅτι πρέπει σοι».

ΚΑΝΟΝΕΣ. Μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἐκφώνησιν εὐθύς ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ ὁ τοῦ ἀποστόλου (μετὰ στίχου «Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ...»). Ἐν τῷ τέλει ἐκάστης ᾠδῆς ὁ εἰρμὸς τοῦ Πάσχα, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» γ', «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ καὶ μικρὰ συναπτῇ μετὰ τῆς οἰκείας ἐκφωνήσεως. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον» καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ». Ἀφ' ς' τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας [καὶ ἐκ τῆς 25ης Ἀπριλίου τὸ ὑπόμνημα τοῦ εὐαγγελιστοῦ], εἶτα «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» τρὶς χῦμα καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἐπίσης τρὶς χῦμα.

Θ' ΩΔΗ. Μετὰ τὴν η' ᾠδὴν, ἡ ἐκφώνησις «Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα» καὶ (ἀντὶ τῆς ᾠδῆς τῆς Θεοτόκου) ψάλλονται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ εὐαγγελιστοῦ, εἶτα ὁ εἰρμὸς «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου», «Χριστὸς ἀνέστη» γ' καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ.

ἹΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τοῦ Πάσχα «Σαρκὶ ὑπνώσας», τοῦ εὐαγγελιστοῦ καὶ αὖθις τὸ «Σαρκὶ ὑπνώσας».

ἹΞ ΤΟΥΣ ΑἶΝΟΥΣ, ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ στίχου «Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον» καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα 1, τοῦ εὐαγγελιστοῦ προσόμοια 3, καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ 4 στιχηρὰ τοῦ Πάσχα «Πάσχα ἱερὸν» κ.λπ., Δόξα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ εὐαγγελιστοῦ «Σοῦ ἐξεχύθη», Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» γ'.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Εἰσοδὸν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου «Ἀπόστολε ἅγιε», ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρ-

θρον» καὶ τὸ ἀναστάσιμον κοντάκιον «*Εἰ καὶ ἐν τάφῳ*». Ἀντι τρισαγίου, «*Ὅσοι εἰς Χριστόν*».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ. Προκείμενον ἀποστολικόν (25 Ἀπρ.)· Ἀπόστολος: τοῦ εὐαγγελιστοῦ, Ἀπρ. 25, «*Ταπεινώθητε ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ*» (Α΄ Πέτ. ε΄ 6-14)· ἀλληλουιάριον τῆς Τρίτης τοῦ Πάσχα (ζήτηει ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἀποστόλου)· Εὐαγγέλιον: τῆς ἡμέρας, «*Ὁ Πέτρος ἀναστάς*» (Λκ. κδ΄ 12-35).

Καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «*Σῶμα Χριστοῦ*» [καὶ εἰς τοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ εὐαγγελιστοῦ τιμωμένους ναοὺς «*Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν*»]· ἀντι τοῦ *Εἶδομεν τὸ φῶς* ψάλλεται τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

Σημειώσεις. 1. Κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν δύναται νὰ ψαλῆ καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου (Ἀπρ. 30), ἐὰν τυχὸν ἐορτάζεται τοπικῶς ἡ μνήμη αὐτοῦ, τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου μετατιθεμένης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῆς Διακαινησίμου.

2. **Διάταξις εἰς τύχοι ἐν ἡμέρᾳ τῆς Διακαινησίμου** (Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, ἢ Σαββάτῳ) **συμψάλλεσθαι δύο ἀκολουθίας ἐορταζομένων ἁγίων μετὰ τῶν ἀναστασίμων ὕμνων.**

Εἰς τὸν ἐσπερινόν. Εἰς τὸ «*Κύριε, ἐκέκραξα*», εἰς στίχους 10, ἀναστάσιμα 4, τοῦ ἐνὸς ἁγίου προσόμοια 3 καὶ τοῦ ἐτέρου ἄλλα 3, Δόξα, τοῦ ἐνὸς ἁγίου, Καὶ νῦν, τὸ α΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἡμέρας· εἴσοδος κ.λπ. καὶ τὸ μέγα προκείμενον τῆς ἡμέρας ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ· εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν τοῦ ἤχου τῆς ἡμέρας καὶ τὰ «*Πάσχα ἱερόν*», Δόξα, τοῦ ἐτέρου ἁγίου, Καὶ νῦν, «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» μετὰ τοῦ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἅπαξ, τὰ ἀπολυτικά τῶν ἁγίων καὶ αὐθις τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*»· ἡ ἀπόλυσις τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν μεγ. συναπτὴν καὶ τὴν ἐκφώνησιν «*Ὅτι πρέπει σοι*» ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς 4, εἷς κανὼν τοῦ ἐνὸς ἁγίου καὶ εἷς τοῦ ἐτέρου, εἰς δὲ τὸ τέλος ἐκάστης ᾠδῆς ὁ εἰρμὸς τοῦ Πάσχα, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τρίς, «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» ἅπαξ, καὶ μικρὰ συναπτὴ μετὰ τῆς οικείας ἐκφωνήσεως· ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἡ ὑπακοὴ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα, καὶ τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ ἐνὸς ἁγίου· ἀφ' ς' τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ ἐτέρου ἁγίου, τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας [καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν δύο ἁγίων], «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι*» καὶ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» ἀνὰ τρίς χῦμα· ἀντι τοῦ «*Τὴν τιμιωτέραν*» ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν μεγαλυναρίων αὐτῆς [καὶ ἡ θ' ᾠδὴ τῶν δύο ἁγίων], ἡ καταβασία «*Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου*», «*Χριστὸς ἀνέστη*» γ' καὶ «*Ἀνα-*

στάς ὁ Ἰησοῦς» ἄπαξ· ἑξαποστειλάρια, τοῦ Πάσχα, τῶν δύο ἀγίων, καὶ πάλιν τοῦ Πάσχα· εἰς τοὺς αἶνους, εἰς στίχους 8, στιχηρὰ ἀναστάσιμα 2, εἶτα 3 στιχηρὰ τοῦ ἐνὸς ἀγίου καὶ ἄλλα 3 τοῦ ἑτέρου (μὲ ἀρμοδίους στίχους εἰς τὰ δύο τελευταῖα), καὶ τὰ 4 στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Δόξα, [τὸ ἰδιόμελον τοῦ περισσότερον τιμωμένου ἀγίου], Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις ὡς τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα· ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα· μετὰ τὴν εἴσοδον, «Χριστὸς ἀνέστη», τὰ ἀπολυτικά τῶν δύο ἀγίων, ἡ ὑπακοὴ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα· «Ὅσοι εἰς Χριστόν»· Ἀπόστολος τοῦ ἐνὸς ἀγίου καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἑτέρου, καὶ καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία ὡς τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα· κοινωνικὸν «Σῶμα Χριστοῦ» (καὶ τῶν ἀγίων).

β. † Τετάρτη τῆς διακαινησίμου. Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος (β' αἰ.). Εὐθυμίου ἐπισκόπου Μαδύτου, Ἐφραὶμ ὀσιομάρτυρος τοῦ νέου (†1426). Ἦχος δ'.

Σημειώσεις. 1. Σήμερον συμπάλλεται ἐκ μεταθέσεως καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου ὡς μὴ ψαλεῖσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης αὐτοῦ, ἐφαρμοζομένης κατ' ἀναλογίαν τῆς σχετικῆς προβλέψεως τοῦ Τ.Μ.Ε. διὰ τὴν μνήμην τοῦ ἀποστόλου Μάρκου (τυπ. διάταξις 25ης Ἀπρ. §1), καθόσον αὐτὸ τὸ Τ.Μ.Ε εἰς τὰς τυπικὰς διατάξεις τῆς 2ας Μαΐου (§4 καὶ §7) δις ὀρίζει «ὄρα τὴν διάταξιν τῆς ἀκολουθίας ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀποστόλου Μάρκου».

2. Εἰς τοὺς ναοὺς τῆς ἀγίας Εἰρήνης ἢ ἐξ ἰδιαιτέρας φυλλάδος ἀκολουθία αὐτῆς δύναται νὰ συμπαλῆ μόνη μετὰ τοῦ Πεντηκοσταρίου, συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ Τ.Μ.Ε., 23 Ἀπριλίου §§19-20 (καὶ ὑποσ. 3 καὶ 4), καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον τάξιν.

Ἡ θ' τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις. Εἰς τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», εἰς στίχους 8, ἀναστάσιμα 4 καὶ τοῦ ἀγίου προσόμοια 3 «Διωγμοὺς ἐκαρτέρησας» κ.λπ. εἰς 4, Δόξα, τοῦ ἀγίου «Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην», Καὶ νῦν, «Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ». Εἴσοδος, «Φῶς ἱλαρὸν» καὶ τὸ μέγα προκείμενον «Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα» ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ. Εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν τοῦ ἤχου «Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ» καὶ τὰ «Πάσχα ἱερὸν» εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν, Δόξα, τοῦ ἱεράρχου «Πάλιν ἡμῖν ὁ χρυσορρόας», Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» ἄπαξ, τὸ ἀπο-

λυτίκιον «Στυλὸς γέγονας» καὶ αὐθις «Χριστὸς ἀνέστη», καὶ ἡ ἀπόλυσις τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

Μεσονυκτικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ἡ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις «Ὅτι πρέπει σοι». Κανόνες, ὁ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν καὶ ὁ τοῦ ἁγίου ἀνὰ 4· ἐν τῷ τέλει ἐκάστης ᾠδῆς ὁ εἰρμὸς τοῦ κανόνος τοῦ Πάσχα, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» γ', «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ καὶ μικρὰ συναπτὴ μετὰ τῆς οἰκειίας ἐκφωνήσεως. Ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον» καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ»· ἀφ' ς' τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ ιεράρχου, τὸ συναξάριον τῆς ἡμέρας [καὶ ἐκ τῆς 2ας Μαΐου τὸ ὑπόμνημα τοῦ ιεράρχου], «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» (γ') καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» (γ'). Μετὰ τὴν η' ᾠδὴν, ἡ ἐκφώνησις «Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα», καὶ ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τοῦ Πάσχα [εἰς 4 καὶ ἡ τοῦ ἁγίου εἰς 4], εἶτα ὁ εἰρμὸς «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου», «Χριστὸς ἀνέστη» (γ') καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» (ἅπαξ). Ἐξαποστειλάρια, τοῦ Πάσχα, τοῦ ιεράρχου «Ἀρχιερέων τὸ κλέος» καὶ αὐθις τοῦ Πάσχα. Εἰς τοὺς αἴνους, εἰς στίχους 6 (ἀπὸ τοῦ στίχου «Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρῖμα ἔγγραπτον»), στιχηρὰ ἀναστάσιμα 3, τοῦ ιεράρχου προσόμοια 3 «Τοῖς πυρίνοις σου δόγμασι» κ.λπ., καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ «Πάσχα ἱερόν», Δόξα, τοῦ ἁγίου «Τὸ μέγα κλέος», Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα. Μετὰ τὴν εἴσοδον, «Χριστὸς ἀνέστη», τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ιεράρχου «Στυλὸς γέγονας», ἡ ὑπακοὴ «Προλαβοῦσαι» καὶ τὸ κοντάκιον «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ»· ἀντὶ τρισαγίου «Ὅσοι εἰς Χριστόν». Ἀπόστολος: τοῦ ἁγίου, Ἰαν. 18, «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν» (Ἑβρ. ιγ' 7-16)· Εὐαγγέλιον: Τετ. διακαιν., «Εἰστήκει ὁ Ἰωάννης» (Ἰω. α' 35-52), καὶ καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία, ὡς τῆ Κυριακῆ τοῦ Πάσχα· κοινωνικὸν «Σῶμα Χριστοῦ»· ἀντὶ τοῦ *Εἶδομεν* τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»· ἡ ἀπόλυσις τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

6. † Πέμπτη τῆς διακαινησίμου. Ἰωβ τοῦ δικαίου (1700-1500 π.Χ.). Σεραφὶμ ὀσίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Δομβοῦς (†1602), Σοφίας ὀσίας τῆς ἐν Κλεισούρα Καστορίας. Ἦχος πλ. α'.

[Τῆ Πέμπτῃ τῆς διακαινησίμου μνήμῃ τοῦ νεομάρτυρος Μιχαὴλ τοῦ Εὐρυτᾶνος († 21 Μαρτίου 1544) ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ Γρανίτση.]

Ἡ ἀκολουθία ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ· εἰς τὴν λειτουργίαν Ἀπόστολος Πέμ. διακαιν., «*Εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν*» (Πρξ. β' 38-43)· Εὐαγγέλιον ὁμοίως, «*Ἄνθρωπός τις ἦν*» (Ἰω. γ' 1-15).

† Παρασκευὴ τῆς διακαινησίμου. «Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς». Μνήμη τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ τιμίου Σταυροῦ (351). Ἀκακίου μάρτυρος (†303). Ἦχος πλ. β'.

Ἀντὶ τῆς θ' ὥρας ἡ ἐναρκτηρίως ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» δεκάκις, ἡ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις «*Ὅτι πρέπει σοι*».

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», (εἰς στίχους 10) ἀναστάσιμα «*Νίκην ἔχων, Χριστὲ*» κ.λπ. 6, τῆς Θεοτόκου προσόμοια 3 εἰς 4 (δευτεροῦντες τὸ πρῶτον), Δόξα, «*Τίς λαλήσει*», Καὶ νῦν, «*Τίς μὴ μακαρίσει σε*».

Εἰσοδός, «*Φῶς ἰλαρόν*», προκείμενον «*Ἀγαπήσω σε, Κύριε*» μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Ἀποστιχα (ἄρχεται ὁ β' χορός), τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστὲ σωτήρ*», εἶτα στίχος «*Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ*» καὶ τὰ 3 προσόμοια τῆς Θεοτόκου* (τὰ δύο τελευταῖα εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν), Δόξα, «*Σαλπίσσωμεν φιλέορτοι*», Καὶ νῦν, «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*», μετὰ τοῦ «*Χριστὸς ἀνέστη*» γ'. Ἀπόλυσις ἡ τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

* Καταχωρίζεται ὧδε τὸ γ' προσόμοιον διωρθωμένον ἐκ χειρογράφων, ὡς εἰς τὰ ἔντυπα Πεντηκοστάρια εὐρίσκεται ἐλλιπές (δρα Π. Β. Πάρισι, «*Λειτουργικῶν κενῶν συμπλήρωσις*», Ἐκκλησία, ΝΗ', 1981, σελ. 408-9).

Χαίροις ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ, ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν πᾶσαν νόσων ἰσχύν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ὄψις, καὶ λεπρῶν θεία κάθαρσις· σθένος ἀρρώστων, παρειμένων ἀσθενῶν, ἡ πηγάζουσα νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασι τοῖς προστρέχουσιν· ἡ τεμένει σου, μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἄμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον, ἡ μητὴρ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Σημείωσις. Παρατίθεται τὸ γνωστότερον σήμερον καὶ εὐρέως χρησιμοποιούμενον ἀπολυτίκιον τῆς Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἦχος α΄.

«Ὁ ναός σου, Θεοτόκε, ἀνεδείχθη παράδεισος, ὡς ποταμοὺς αἰεζῶους ἀναβλύζων ἰάματα· ᾧ προσερχόμενοι πιστῶς, ὡς Ζωοδόχου ἐκ Πηγῆς, ῥῶσιν ἀντλοῦμεν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· πρεσβεύεις γὰρ σὺ τῶ ἐκ σοῦ τεχθέντι σωτῆρι Χριστῶ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Μεσονυκτικὸν ἢ ἐναρκτήριος ἀκολουθία τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (ι΄), τὰ εἰρηνικά, καὶ ἡ ἐκφώνησις «Ὅτι πρέπει σοι».

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ τοῦ Πάσχα μετὰ στίχου «Δόξα τῇ ἀγία ἀναστάσει σου, Κύριε», καὶ ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε»· εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ᾠδῆς καταβασία ὁ εἰρμὸς αὐτῆς, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» (γ΄), «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς», μικρὰ συναπτὴ καὶ ἡ οἰκεία ἐκφώνησις· μετὰ τὴν γ΄ ᾠδὴν, τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα χῦμα καὶ ψάλλεται τὸ μεσῶδιον κάθισμα τῆς Θεοτόκου «Τὴν ἀέναον κρήνην»· μετὰ τὴν ζ΄ ᾠδὴν τὸ κοντάκιον καὶ ὁ οἶκος τῆς Θεοτόκου, τὸ μηνολόγιον, τὸ ὑπόμνημα τοῦ Πεντηκοσταρίου, «Ἀνάστασιν Χριστοῦ» (γ΄), «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» (γ΄)· ἡ ζ΄ καὶ ἡ η΄ ᾠδὴ τῶν κανόνων.

Θ΄ ΩΔΗ. Εἶτα ἡ θ΄ ᾠδὴ τοῦ Πάσχα εἰς 4 μεγαλυνάρια (ἄνευ Δόξα, Καὶ νῦν) καὶ ἡ τῆς Θεοτόκου μετὰ στίχου «Ὑπεραγία Θεοτόκε» (εἰς τὰ δύο τελευταῖα Δόξα, Καὶ νῦν)· ἡ καταβασία «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου», «Χριστὸς ἀνέστη» γ΄ καὶ «Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς» ἅπαξ, μικρὰ συναπτὴ μετ’ ἐκφωνήσεως «Ὅτι σὲ αἰνοῦσιν».

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τοῦ Πάσχα «Σαρκὶ ὑπνώσας» καὶ τὸ τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἀναστάσιμα 4, τῆς Θεοτόκου 4, καὶ τὰ «Πάσχα ἱερόν», Δόξα, Καὶ νῦν, «Ἀναστάσεως ἡμέρα» μετὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη» τρίς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις. Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕἰΣΟΔΟΝ «Χριστὸς ἀνέστη», «Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον», καὶ κοντάκια τὸ τῆς Θεοτόκου «Ἐξ ἀκενώτου σου» καὶ τὸ τοῦ Πάσχα «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ». Ἀντὶ τρισαγίου, «Ὅσοι εἰς Χριστόν».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ. Ἀπόστολος τῆς ἡμέρας, «Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον» (Πρξ. γ' 1-8)· Εὐαγγέλιον ὁμοίως, «Ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ» (Ἰω. β' 12-22).

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως τὸ «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου». [Κατὰ τὸ Τ.Μ.Ε., εἰς τὰ δίπτυχα λέγεται τὸ μεγαλυνάριον «Υἷδωρ τὸ ζωήρυτον» (ζήτηε εἰς τὸ Πεντηκοστάριον).]

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «Σῶμα Χριστοῦ». Τὰ λοιπὰ ὡς ἐν πάσῃ τῇ διακαινησίμῳ ἐβδομάδι.

- θ. † Σάββατον τῆς διακαινησίμου. † Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ, Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ μεγάλου (†449). Ἦχος πλ. δ'.

Σημείωσις. Ἡ ἀκολουθία τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου συμπάλλεται σήμερον, ἐφαρμοζομένης κατ' ἀναλογίαν τῆς σχετικῆς προβλέψεως τοῦ Τ.Μ.Ε. διὰ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου (τυπ. διάταξις 23ης Ἀπρ. §§1-3), καθόσον αὐτὸ τὸ Τ.Μ.Ε. εἰς τὴν 8ην Μαΐου (μὲ δύο διατάξεις ἐν τέλει τῆς §3 καὶ μὲ μίαν ἀκόμη ἐν τέλει τῆς §6) τρεῖς ὀρίζει «ὄρα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου». Βλέπε ἐπίσης καὶ εἰς «Σύστημα Τυπικοῦ» ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως Κων. Παπαγιάννη (ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας) §§ 1261, 1288 καὶ 1290. Διὰ τὰ ἀναγνώσματα τῆς λειτουργίας ἠκολουθήθη ἡ διάταξις τοῦ Τ.Μ.Ε. 25 Ἀπρ. §2 [καὶ Ἡμερολόγιον Ἐμ. Φαρλέκα ἔτους 1937 καὶ 1948]· σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ἀναφέρεται ὀνομαστικῶς εἰς τὸν σήμερον τιμώμενον εὐαγγελιστὴν.

Ἡ θ' τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφη.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν. «Δόξα τῇ ἁγία καὶ ὁμοουσίῳ», τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δεκάκις, ἡ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις.

Εἰς τὸ «ΚΥΡΙΕ, ΕΚΕΚΡΑΞΑ», εἰς στίχους 8, ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου 4, καὶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ προσόμοια 3 «Ὁ θεατῆς τῶν ἀρρήτων» κ.λπ., εἰς 4, Δόξα, τοῦ ἁγίου «Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς», Καὶ νῦν, «Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν».

Εἰσοδος, «Φῶς ἱλαρόν», τὸ μέγα προκείμενον «Ἐδωκας κληρονομίαν» ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, καὶ τὰ ἀποστολικὰ ἀναγνώσματα τοῦ Μηναιίου (καθ' ἃ ἡμεῖς ἰστάμεθα, ὁ δὲ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ «Πρόσσχωμεν· σοφία· πρόσσχωμεν»).

ΑΠΟΣΤΙΧΑ, τὸ ἀναστάσιμον στιχηρὸν τοῦ ἤχου «Ἀνῆλθες ἐπὶ σταυροῦ» καὶ τὰ «Πάσχα ἱερόν» εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν,

Δόξα, τοῦ εὐαγγελιστοῦ «*Ἀπόστολε Χριστοῦ*», Καὶ νῦν, «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» μετὰ τοῦ «*Χριστὸς ἀνέστη*» ἅπαξ, τὸ ἀπολυτικίον «*Ἀπόστολε Χριστῶ τῷ Θεῷ*» καὶ αὖθις «*Χριστὸς ἀνέστη*». Ἀπόλυσις ἢ τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

Μεσονυκτικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς τὸν ὄρθρον. Τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» δεκάκις, ἢ μεγ. συναπτὴ καὶ ἡ ἐκφώνησις «*Ὅτι πρέπει σοι*». Εὐθύς τὸ «*Ἐκ νεότητός μου*» καὶ ἡ λοιπὴ συνήθης τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ὄρθρου, εἰς ἣν ἀναγινώσκεται Εὐαγγέλιον τοῦ ἀποστόλου (ἑωθινὸν ια΄) ἀπὸ τῶν βημοθύρων, «*Ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς*» (Ἰω. κα΄ 14-25)· εἶτα «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι*» ἅπαξ χῦμα, καὶ ἄνευ τοῦ ν΄ ψαλμοῦ (ὅστις καταλιμπάνεται) τὰ Δόξα, Καὶ νῦν, καὶ τὸ ιδιόμελον, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ. Ὁ ἱερεὺς τὸ «*Σῶσον, ὁ Θεός*».

ΚΑΝΟΝΕΣ, ὁ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν εἰρμῶν καὶ ὁ τοῦ εὐαγγελιστοῦ ἀνά 4. Ἐν τῷ τέλει ἐκάστης ᾠδῆς ὁ εἰρμὸς τοῦ κανόνος τοῦ Πάσχα, τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» γ΄, «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» ἅπαξ καὶ μικρὰ συναπτὴ μετὰ τῆς οἰκείας ἐκφωνήσεως. Ἀπὸ γ΄ ᾠδῆς ἢ ὑπακοὴ «*Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον*» καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ Πάσχα «*Εἰ καὶ ἐν τάφῳ*»· ἀφ΄ ς΄ τὸ κοντάκιον μετὰ τοῦ οἴκου τοῦ εὐαγγελιστοῦ καὶ τὸ συναξάριον, «*Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι*» (γ΄) καὶ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» (γ΄). Εἶτα (ἀντὶ τῆς στιχολογίας τῆς ᾠδῆς τῆς Θεοτόκου *Τὴν τιμιωτέραν*) ψάλλονται ἢ θ΄ ᾠδὴ τοῦ Πάσχα καὶ ἢ θ΄ τοῦ ἁγίου ἀνά 4, ὁ εἰρμὸς «*Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου*», «*Χριστὸς ἀνέστη*» (γ΄) καὶ «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς*» (ἅπαξ).

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ, τοῦ Πάσχα «*Σαρκὶ ὑπνώσας*», τοῦ ἁγίου «*Θεολογῶν ἐβρόντησας*», καὶ αὖθις τοῦ Πάσχα.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, εἰς στίχους 8, ἀναστάσιμα τοῦ πλ. δ΄ ἤχου 4, προσόμοια τοῦ εὐαγγελιστοῦ 3 «*Μάκαρ Ἰωάννη πάνσοφε*» κ.λπ. εἰς 4, εἰς στίχους τὰ δύο τελευταῖα α) «*Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ*», β) «*Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα*», καὶ εἰς τοὺς στίχους αὐτῶν τὰ «*Πάσχα ἱερόν*», Δόξα, τοῦ ἁγίου «*Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη*», Καὶ νῦν, «*Ἀναστάσεως ἡμέρα*» μετὰ τοῦ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τρίς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν. Ἀντίφωνα καὶ εἰσοδικὸν τοῦ Πάσχα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ «Χριστὸς ἀνέστη», ἡ ὑπακοὴ «Προλαβούσαι», τὸ ἀπολυτικίον «Ἀπόστολε, Χριστῶ τῷ Θεῷ» καὶ κοινάκιον «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ»· ἀντὶ τρισαγίου «Ὅσοι εἰς Χριστόν».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ. Ἀπόστολος: ἡμέρας, Σαβ. διακαιν., «Κραταῦντος τοῦ ἰαθέντος χωλοῦ» (Πρξ. γ' 11-16)· Εὐαγγέλιον: τοῦ εὐαγγελιστοῦ, Μαΐου 8, «Εἰστήκεισαν παρὰ τῷ σταυρῷ» (Ἰω. ιθ' 25-28, κα' 24-25).

Καθεξῆς ἡ θ. λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ Ἑξαιρέτως «Ὁ ἄγγελος ἐβόα... Φωτίζου, φωτίζου».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ «Σῶμα Χριστοῦ» (εἰς δὲ τοὺς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τιμωμένους ναοὺς «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν»)· ἀντὶ τοῦ Εἰδομὺν τὸ φῶς τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»· ἡ ἀπόλυσις τοῦ Πάσχα διαλογικῶς.

